

Αριθμός 42

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. ζ' 11-16)

7 Οκτωβρίου 2018

«μή κλαΐε» (Λουκ. ζ' 13)

Η εὐαγγελικὴ διήγηση, Χριστιανοί μου, ποὺ ἀναφέρεται στὴν θαυματουργικὴ ἀνάσταση τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς χήρας ἀπὸ τὸν Χριστό μας, μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴ νὰ σταθοῦμε, γιὰ λίγο, στὸ γεγονός τοῦ ξαφνικοῦ ἐπισκέπτη, ποὺ ὀνομάζεται « θάνατος » καὶ νὰ δοῦμε, πῶς ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζει τὸν θάνατο καὶ πῶς πρέπει νὰ τοποθετεῖται ἀπέναντί του, ὡς μέλος συνειδητὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς φοβόταν καὶ φοβᾶται τὸν θάνατο, διότι ἀνέκαθεν τοῦ προκαλοῦσε φόβο καὶ ἀποστροφή καὶ αὐτὸ εἶναι λογικὸ, διότι ὁ θάνατος εἶναι μία ξένη κατάσταση πρὸς τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἕξαιτίας τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει πλασθεῖ, γιὰ τὴν ἀθανασία, μὲ τὴν δωρεὰ, ἀπὸ τὸν Θεὸ, τῆς ζωσας ψυχῆς. Ὅμως, δυστυχῶς, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου στὸν θάνατο, μὲ τὴν ἀποστασία καὶ τὴν ἀμαρτία, μὲ τὸν ἐγωισμό καὶ τὴν παρακοή, ποὺ ἔχουν ἐπακόλουθα τὸν πόνο, τὴν θλίψη, τὸ κενό, τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀπελπισία.

Ἐδῶ, ὅμως, ὑπάρχει τὸ νόημα καὶ τὸ θαῦμα. Ἐνῶ, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁ θάνατος εἶναι ἀποκρουστικὸ καὶ τρομακτικὸ γεγονός, γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας θεωρεῖται ὡς μία ἀναπόφευκτη στιγμή τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς οδηγεῖ ἀπὸ τὴν θνητότητα στὴν ἀθανασία, ἀπὸ τὴν φθορὰ στὴν ἀφθαρσία. Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ τόσο τὸ γεγονός τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἡ ἀπώλεια τῆς ψυχῆς, ἔτσι, λοιπὸν, πρέπει νὰ διάγουμε τὴ ζωὴ μας προετοιμαζόμενοι, δι' αὐτῆς, γιὰ τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι ἓνα πανδοχεῖο, ποὺ ὁ ἄνθρωπος διαμένει ὀλίγες ἡμέρες. Ὅσο πολυτελὲς κι' ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, ὅσες ἀνέσεις κι' ἂν παρέχει, ὁ ἄνθρωπος προσδοκᾷ τὴν ἐπιστροφή στὸ σπίτι του, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ταπεινὸ, φτωχὸ καὶ ἀπέριττο.

Ἐνας μεγάλος θεολόγος, ὁ Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος Γουέαρ λέγει : «ὁ φυσικὸς θάνατος πρέπει νὰ ἰδωθεῖ, ὄχι ἀρχικὰ, σὰν τιμωρία, ἀλλὰ σὰν μέτρο ἀνακουφιστικὸ, δοσμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ, ποὺ ἀγαπάει. Μέσα στὸ ἔλεός Του ὁ Θεὸς, δὲ θέλησε νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπεριόριστα μέσα σὲ ἓνα πεπτωκότα κόσμον, δεμένο, γιὰ πάντα, μέσα στὸν φαῦλον κύκλον τῶν δικῶν τους ἐπισημάτων καὶ ἔτσι ἔδωσε ἓνα τρόπο φυγῆς. Γιατί, ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνανέωσής της. Αποβλέπουμε, πέρα ἀπὸ τὸν φυσικὸ θάνατον, στὴν μελλοντικὴ ἐπανασύνδεση σώματος καὶ ψυχῆς, στὴν καθολικὴ ἀνάστασιν, τὴν ἔσχατη Ἡμέρα».

Ἀπὸ τὰ παραπάνω καταλαβαίνουμε, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀντιμετωπίζει μὲ ἀπόλυτη ἀγάπην καὶ ἐπιτρέπει ὁ θάνατος νὰ εἰσέλθῃ στὴ ζωὴ μας, ὄχι σὰν τιμωρία ἀλλὰ ὡς προορισμὸ πρὸς μία ἄλλη ζωὴ, ἐπιστροφή στὴν Βασιλείαν Του Θεοῦ, στὴν Ὑψιστὴν Ζωὴν.

Ἀγαπητοὶ μου, εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι γιὰ ὅλους μας, θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς προσωπικῆς κρίσης ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, γι' αὐτὸ ἄς μὴν καλλιεργοῦμε μέσα μας φόβον καὶ τρόμον, γιὰ τὸν ἐπικείμενον θάνατόν μας καὶ ἄς μὴν ἀπελπιζώμαστε, ὅταν ὁ Κύριος καλεῖ κοντὰ Του πρόσωπα ἀγαπημένα. Αὐτὸ, ποὺ ὀφείλουμε νὰ πράξουμε εἶναι ἓνα μονάχα, νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μας, ὥστε τὴ στιγμή τῆς ἐξόδου μας ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα, νὰ ἀκούσουμε τὴν Θεϊκὴ κλίση: «Εὖ, δοῦλε, ἀγαθὲ καὶ πιστέ. Ἐπὶ ὀλίγα ἴης πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω. Εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου». **Ἀμήν.**